

Василий Симоненко

1935—1963

1. Поет демонстрував виняткові здібності та наполегливість. Наприклад, уже з шостого класу йому доводилося щодня долати 18 км пішки дорогою до школи та з неї додому. Усе свідчило про те, що Василь міг досягти виняткового успіху за радянських часів, якби прагнув підлаштовуватися та йшов, так би мовити, за лінією партії.

2. Симоненко працював журналістом, але не так багато правди міг донести зі сторінок видань, які проходили жорстку цензуру. Поезія, самвидавна література були для нього ковтком волі, простором щирості, справжнім життям.

Із 1960 року він став учасником Клубу творчої молоді разом з Ліною Костенко, Іваном Драчем, Миколою Вінграновським, Василем Стусом, Євгеном Сверстюком. Молоді та натхненні літератори ставили за мету розбудову оновленої України.

Коли крізь розпач випнуться надії
І загудуть на вітрі степовім,
Я тоді твоїм ім'ям радію
І сумую іменем твоїм.
Коли грозує далеч небокрая
У передгроззі дикім і німім,
Я твоїм ім'ям благословляю,
Проклинаю іменем твоїм.
Коли мечами злоба небо крає
І крушить твою вроду вікову,
Я тоді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!

З. «Що найбільше болить? Нещирість друзів». Так відчував Василь Симоненко. Автор мав чимало псевдонімів: Симон, С. Василенко, В. Щербань, В. Левада, В. Миколайчук. Перші два створені варіаціями імені та прізвища, це зрозуміло. Щербань — дівоче прізвище матері поета. Дід Федір став маленькому Василькові за батька, присвятив багато часу та сил вихованню онука.

4. Поет-бунтар входив до комісії з пошуку місць масових поховань жертв катівень НКВС. У 1962 році разом з однодумцями він знайшов поховання розстріляних НКВСівцями на Лук'янівському та Васильківському цвинтарях і в Биківні. Вже одне це викликало підозру влади стосовно неблагонадійності поета.

5, Василь Симоненко
неодноразово дуже красиво
зизнавався у віршах у любові до
України. Наприклад, називав її
гордою й вродливою мамою.

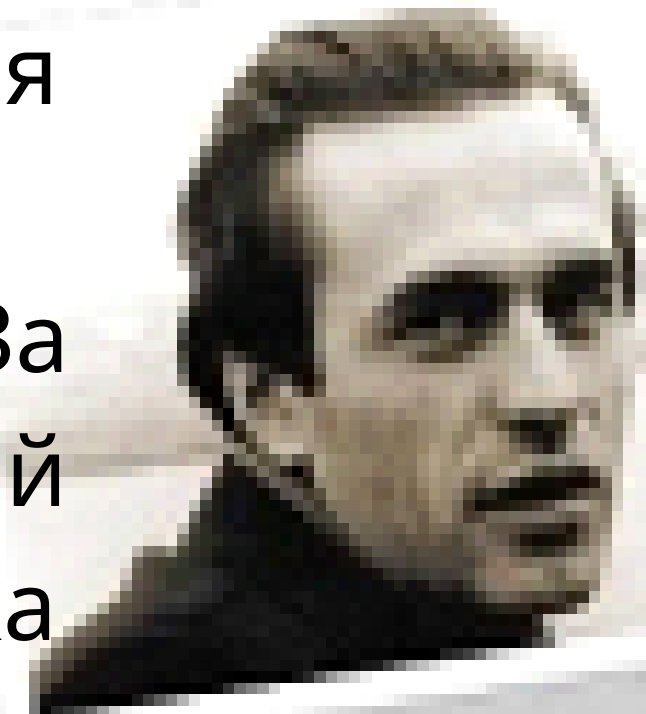
...Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік...

6. Василя Симоненка мало друкували, але він був досить відомим серед освічених українців, попри молодий вік. За життя у нього вийшли друком лише казка «Цар Плаксій та Лоскотон» і збірка поезій «Тиша і грім». У Спілці письменників 8 січня 1963 року влаштували обговорення поезій Вінграновського і Симоненка. Ось що сказав про нього поет і вчитель української мови та літератури Микола Сом:

— Твори Симоненка — це історія мого життя, це життя українського народу. Симоненко — це справді національний поет...

6. За кілька місяців молодий автор помер. Його заарештували під надуманим приводом та жорстоко побили міліціонери, що обернулося для Василя Симоненка раком нирок. Є чимало свідчень того, що все це не було випадковістю. За сатиричні вірші поета намагалися залякати, або й ліквідувати. У 1965 році лірику Василя Симоненка намагалися посмертно висунути на присудження Державної премії України імені Тараса Шевченка. Але марно. Цю нагороду поет отримав лише в незалежній Україні, у 1995 році.

Василь Симоненко, який змагався за Державну премію України імені Тараса Шевченка

7. Онука Василя Симоненка — Мирослава, журналістка та лінгвістка, живе в Канаді. Вона збирає фінанси на підтримку ЗСУ та допомагає особисто, про що відомо, зокрема, із соцмереж. Онука поета відправила десятки тисяч місцевої валюти на підтримку України з початку війни. Правнук Гордій Симоненко — ще підліток, ходить до школи.

Дякую за увагу!

